

ELEGANTNE REISITÕLD, MIS preili Wychwoodi tema Somerseti ja Wiltshire'i piiril asuvast sünnikodust koju Bathi viis, liikus väärikas tempos. Selle määras ära tema kutsar, vanem tähtsust täis härrasmees, kes tundis teda sünnist saadik ehk peaaegu kolmkümmend aastat, sõidutades teda tempos, mida pidas kombekaks, laskmata end häirida preili Wychwoodi palvetest hobuseid „tagant utsitada“. Kui Twynham Parkis üles kasvanud preili Wychwood ei teadnud, mis on tema seisusele kohane, siis kutsar teadis seda kindlasti, ja ehkki preili puhul oli tegemist vanatüdrukuga – kutsar poleks iialgi tema kohta sellist sõna kasutanud ja oli koguni vallandanud häbematu tallipoisi, kes oli julgenud seda teha, andes veel enne seda poisile kõrvakiilu –, oli kutsaril kindel teadmine, kuidas oma kadunud isanda arvates tuleks tema tütart sõidutada. Kutsar aimas ka seda, mida Sir Thomas oleks arvanud, kui oleks teadnud, et preili Wychwood oli end mõni kuu pärast isa surma Bathis omaette sisse seadnud, seltsidaamiks vaid üks vingus vanamutt. Preili Farlow oli õel moor, meenutades pigem nülitud jänest kui nais-terahvast ja lisaks oli ta ka paras lõhverdis. Kutsar ei saanud aru, kuidas preili Wychwood tema vatrast üldse välja kannatada suutis, sest preili Wychwood polnud kaugelki rumal.

Eelpool mainitud daam istus tõllas preili Wychwoodi kõrval, püüdes tüütut teekonda oma pideva jutuvadaga talutavamaks muuta. Ta nägi üpriski eatu välja, aga teda vanamutiks nimetada oleks olnud sulaselge liialdus, ja ehkki ta oli kahtlemata erakordselt kõhn, oli siiski ülekohtune võrrelda teda nülitud jänesega. Ta oli preili Wychwoodi kauge sugulane, kes oli oma isa pillava eluviisi tõttu vaesusesse tõugatud ning kui Sir Geoffrey Wychwood talle külla tuli ja talle mõista

andis, et selle ootamatu au eest võlgneb ta tänu mehe tungivale soovile oma õele seltsidaam leida, oli preili Farlow selles ebaromantiliselt tüsedas isikus näinud rüütlit, kelle jumal oli tema juurde saatnud, päästmaks teda viletsa eluaseme, toidunappuse ja pideva võlahirmu käest. Ta ei teadnud, et tema tulevane hoolealune oli võidelnud kogu hingest tema ja kõikide teiste seltsidaamide palkamise vastu, aga kui preili Farlow Twynham Parki jõudis, vanamoodne käekott närviliselt peos, soovides meeletult kõigile meele järele olla ja vaadates preili Wychwoodi hirmunud, anuva pilguga, oli preili leebunud ja selle vaese väikese olevuse lahkesti vastu võtnud. Leedi Wychwood, kes ei suutnud väikest kasvu ja alandliku moega Farlow'd elavaloomulise preili Wychwoodi seltsidaami ja veel vähem saatjana ette kujutada, palus esimesel võimalusel meheõel hoolikalt kaaluda, enne kui ta peili Farlow' enda juurde võtab. „Ma kardan, mu kallis, et ta on sinu jaoks kohutavalt igav,“ ütles ta tõsiselt.

„Jah, tõenäoliselt, aga mulle tunduks iga saatjadaam kohutavalt igav,“ vastas Annis. „Nii et kui mul just peab saatjadaam olema – kuigi ma oma vanuses selleks vähimatki vajadust ei näe –, eelistan ma siiski teda teistele. Tema ei ürita vähemalt mu majapidamist juhtida ega mulle ettekirjutusi teha, mida ma tegema pean. Pealegi on mul temast kahju.“ Ta puhkes naerma, nähes leedi Wychwoodi leebetes sinistes silmades kahtlevat pilku. „Oo, sa kardad, et tal pole minu üle mingisugust kontrolli! Sul on õigus – ei olegi, aga kellelgi teisel poleks seda samuti.“

„Aga, Annis, Geoffrey ütleb...“

„Tean täpselt, mida Geoffrey ütleb,“ sekkus Annis. „Olen juba kakskümmend aastat teadnud, mida ta öelda kavatses ja minu meelest on ta tüütum kui vaene Maria Farlow. Ei, ei, ära tee nii kohkunud nägu! Sina tead ju kõigest paremini, et tema ja mina ei saa omavahel üldse

läbi. Ainus kord, kui me tõesti ühte meelt olime, oli siis, kui ta kinnitas mulle, et tema abikaasa hakkab mulle kindlasti väga meeldima.“

„Oh, Annis!“ protesteeris leedi Wychwood punastades ja pööras pea kõrvale. „Ära räägi nii! Pealegi ei usu ma, et sa seda tõsiselt mõtled, sest sa ise ju ei taha minu juures elada.“

„Rumalus!“ tähendas Annis naeruse näoga. „Ma võiksin elu lõpuni sinu juures elada, nagu sa väga hästi tead, aga ma ei suuda taluda oma väärikat, jäika ja tähtsust täis venda. Kas pole veider?“

„Seda on nii kurb kuulda,“ kurtis kõrgeauline leedi.

„Oo ei, miks nii? Seda oleks põhjust öelda siis, kui ma siia jääksin. Sa ometi tead, et elu on palju rahulikum, kui mind siin pole ja Geoffreyt mitu korda päevas välja ei vihastaks.“

Leedi Wychwood ei eitanud seda, aga ta ohkas ja sõnas: „Aga sa oled liiga noor, et omaette elada, mu kullake! Selles asjas olen ma kallil Geoffreyga täiesti nõus.“

„Sa oled temaga alati nõus, Amabel. Sa oled tema jaoks täiuslik naine,“ sekkus Annis häirimatult.

„Vaevalt küll, aga ma vähemalt püüan olla. Pealegi on härrad meist palju targemad ja oskavad... maistes asjades palju paremini orienteeruda. Mida sina arvad?“

„Olen kindel, et siin sa eksid.“

„Geoffreyl on ometi õigus, kui ta ütleb, et omaette Bathis elades jätab sa väga kummalise mulje.“

„Ma ei ela üksi, Maria Farlow on minuga.“

„Annis, ma ei usu, et ta on sinu jaoks sobiv seltsidaam.“

„Ma tean seda, aga asi on selles, et Geoffrey valis ta isiklikult välja ja sundis mind teda enda juurde võtma ning pealegi ei tunnista ta iialgi oma viga. Võid kindel olla, et peagi avastab ta Marias terve hulga

voorusi ja räägib sulle, kuidas tema alandlik iseloom mulle suurepärasest mõju avaldab!“

Kuna Sir Geoffrey oli juba midagi seesugust leedi Wychwoodile öelnud, kippus ka viimasele naer peale, aga samas raputas ta pead ja sõnas: „Sa võid ju kõik naljaks pöörata, aga Geoffrey jaoks pole sugugi naljakas – ega ka minu jaoks! –, kui inimesed hakkavad mõtlema, et sa läksid kodust minema sellepärast, et me olime sinu vastu halvad.“

„Mu kallid, nad ei mõtle midagi seesugust, nähes, et me saame omavahel suurepäraselt läbi. Loodetavasti tahad sa ka edaspidi minuga suhelda? Loodan, et hakkad mul Camden Place’is tihti külas käima ja ma kinnitan sulle, et Twynham jääb alati minu jaoks teiseks koduks ning hakkab teil aeg-ajalt ette teatamata külas käima ja jään vahel ka pikemaks ajaks. Küllap siis sa juba soovid, et ma poleks tulnud!“ Nähes, et leedi Wychwood on endiselt nukker, istus Annis tema kõrvale, võttis tema käe pihku ja lisis: „Püüa minust aru saada, Amabel. Asi pole ainult selles, et Geoffrey ja mina ei saa omavahel läbi. Ma tahan elada omaette ja oma elu!“

„Ma saan sellest aru,“ vastas leedi Wychwood osavõtlikult. „Sestsaadik, kui ma sind esimest korda kohtasin, olen pidanud lausa ebaloomulikuks, et sinusugune kena tüdruk oma elu raisku laseb minna. Kui sa ainult võtaksid vastu lord Beckenhami või härra Kilbride’i – olgu, tema jätame mängust välja – abieluettepaneku! Geoffrey sõnul polevat Kilbride’il kindlat kodu ja ta olevat mängur ning see sulle ilmselt ei meeldiks, ehkki pean tunnistama, et ta on äärmiselt võluv. Olgu peale, ütleme, et Beckenham sulle ei meeldi, aga mis sul noore Gaydoni vastu peaks olema? Või...“

„Lõpeta, lõpeta!“ sekkus Annis naerdes. „Mul pole nende kummagi vastu midagi, aga ma ei tunne vähimatki tahtmist mitte kummagagi neist abielluda. Ma ei taha üldse abielluda.“

„Aga, Annis, kõik naised tahavad ometi abielluda!“ hüüatas leedi Wychwood jahmunult.

„Aga nüüd me vähemalt teame, mida inimesed mõtlevad, nähes mind elamas omaette, mitte Twynhamis!“ hüüatas Annis. „Nad peavad mind ekstsentrikuks. Vean kihla, et minust saab üks Bathi vaatamisväärsusi nagu vana kindral Preston või see kummaline olevus, kes käib ringi sulgedes ja rõngaga. Mind hakatakse näitama kui...“

„Kui sa sellist rumalat juttu ei jäta, annaksin sulle hea meelega kõrva kiilu,“ segas leedi Wychwood vahele. „Kahtlemata näidatakse sulle näpuga, aga mitte sellepärast, et sa oled ekstsentrik.“

Igatahes selgus, et mõlemal oli õigus. Annisel oli Bathis hulk tuttavaid ja mitu head sõpra, kelle juures ta oli varasemalt tihti peatunud, elasid Bathi lähedal, nii et ta polnud seal sugugi võõras. Seda peeti tõesti veidi väljakutsuvaks, et ta oma venna majast lahkus, aga kuna teda tunti kui iseseisvat noort naist ja kuna ta oli sel ajal kahekümne kuue aastane, seega ammu mitte enam plika, leidsid vaid kõige rangemad ja moraalsemad isikud tema käitumises midagi taunimisväärsset. Preili Wychwood oli üsna sõltumatu ja loomulikult kasutas ta sellega kaasnevaid võimalusi ära. Imestati vaid selle üle, et mõni härra polnud teda tema esimesel Londoni hooajal naiseks kosinud, kuna lisaks sellele, et Annis pärines lugupeetud suguvõsast, oli ta ka ilus ja tal oli kenake varandus.

Mitte keegi ei teadnud, kui suur tema varandus tegelikult on, aga ilmselgelt oli see suur – Twynham Park oli kuulunud tema suguvõsale juba mitu põlve ning, mis puutub tema välimusse, siis oli ta tõesti erakordselt kaunis. Leidus neidki, kes arvasid, et Annis on liiga pikk või pidasid ilusaks vaid brunette, kuid üldiselt oli selliseid inimesi siiski vähe. Tema austajad – tal oli neid hulganisti – pidasid teda täiuslikuks

ega leidnud temas ühtki puudust alates tema kuldkollastest juustest kuni sihvakate säärteni. Tema silmad olid eriti ilusad, need olid tumesinised ja nii säravad, et üks luulelisusele kaldunud armunud härrasmees väitis, et need jätavad koguni tähed varju. Tema silmis oli sageli naer, ta kulmud olid kitsad ja kaardus, huuled lopsakad ja justkui naermiseks loodud. Tal oli elegantne kehakuju, ta liikus graatsiliselt, riietus äärmiselt maitsekalt ja oli võluvalt kombekas, tänu millele meeldis ta ka sellistele rangetele vanadaamidele nagu proua Mandeville, kes pidas teda „väga kenaks tüdrukuks“, mitte mingiks hädaldavaks preiliks ega saanud aru, miks Annis abielus pole.

Need, kes olid tundnud tema isa, teadsid, et too oli teda jumaldanud ja eeldasid, et just sellepärast oli Annis kõik abieluettepanekud tagasi lükanudki. Targemad arvasid, et kahtlemata tuli ta pärast isa surma just sellepärast Bathi elama, et viimaks ometi abielluda, sest ega keset metsi ju sobivat härrat nii naljalt ei kohta. Ainult üks daam pidas tema käitumist ebasüüdsaks, aga kuna too suhtus kõigesse põlastavalt ja tal oli kaks ilmetu välimusega abieluealist tüdart, ei teinud keegi temast väljagi. Pealegi elas preili Wychwoodi eakas nõbu tema juures, nii et kombekuse seisukohalt polnud talle midagi ette heita.

Sir Geoffreyl oli seega õigus ja ta võis end oma ettenägelikkuse eest ainult õnnitleda. Peagi leppis ta olukorraga ja avastas, et saab õega paremini läbi kui varem. Preili Farlow, kes polnud elu sees nii õnnelik olnud ja nii hästi elanud aga leidis, et ei suuda kallist Annist iialgi ära tänada, kuna viimane maksis talle heldelt palka ja puistas ta lisaks üle kõikvõimalike mugavustega alates kaminast tema magamistoas kuni õiguseni kasutada tõlda iga kord, kui preili soovis kuhugi kaugemale minna. Ilmnes aga, et tõlda ei kasutanud preili Farlow mitte kunagi, sest tema arvates oleks see olnud liiga pealetükkiv. Paraku pani

vanadaami ülevoolav tänulikkus preili Wychwoodi kannatuse tõsiselt proovile, kuna preili Farlow sehkendas pidevalt tema ümber, tegi tema eest tarbetuid asjatoimetusi – ärritades sellega Annise andunud toatüdrukut preili Jurbyt, kes oli kadedusest roheline –, ja lahutas enda arvates tema meelt pideva mõttetu jutuvadaga.

Preili Farlow' lakkamatu lobisemise saatel sõideti ka Twynham Parkist Bathi. Preili Wychwood vastas talle automaatselt, aga see naist ei häirinud. Pigem vastupidi, sest preili Farlow nägi, et tema kallis preili Wychwood on veidi nukker ja ta pidas oma kohuseks tema tuju tõsta ning ta jätkas vatramist. Kahtlemata on preilil Twynhamist lahkumise pärast kurb meel; preili Farlow sai sellest aru, sest ta oli ka ise nukker, kuna ta oli veetnud Twynhami Parkis nii meeldiva nädala.

„Leedi Wychwood on väga lahke,“ sõnas preili Farlow rõõmsalt. „Mul oli tõesti kahju sealt lahkuda, aga oma kodus on ikka kõige parem, kas pole nii? Peame hakkama lihavõttepühadeks valmistuma, kui nad kõik siis Camden Place'i tulevad. Ja neist armsatest lastest ei saa meil iialgi küllalt, eks, Annis?“

„Arvan, et minul küll saab,“ vastas Annis kergelt naeratades. „Ja Jurbyl samuti!“ lisas ta, vaadates särava pilguga oma toatüdrukut, kes istus nende vastas, kandilistel põlvedel käskijanna ehtekarp. „Väikese Tomi viimane kohtumine Jurbyga oleks võinud õnnetult lõppeda, uskuge mind, Maria. Olen kindel, et kui ma poleks sel hetkel tuppas astunud, oleks ta poisile naha peale andnud, ja asja eest! Kas polnud nii, Jurby?“

Toatüdruk vastas rangelt: „Tundsin ahvatlust, preili Annis, aga issand andis mulle jõudu vanakurjale vastu hakata.“

„Oo, kas issand andis teile selle jõu?“ küsis Annis. „Mina arvasin, et poiss pääses tänu minu sekkumisele!“